

Μαζί για πάντα

Όλα τα δικαιώματα είναι κατοχυρωμένα. Δεν επιτρέπεται η κατά μέρος ή καθ' όλον αναπαραγωγή αυτού του βιβλίου με κάθε μέσο, μηχανικό, φωτογραφικό ή ηλεκτρονικό, ούτε επιτρέπεται η αποθήκευσή του σε οποιοδήποτε σύστημα ανάκλησης, η μετάδοσή του ή η με οποιοδήποτε άλλον τρόπο αντιγραφή του για δημόσια ή ιδία χρήση, πέραν της «θεμιτής χρήσης» με μορφή αποσπασμάτων ενσωματωμένων σε άρθρα ή κριτικές, χωρίς την πρότερη έγγραφη συγκατάθεση του εκδότη.

Αποποίηση Ευθύνης: Η συγγραφέας του βιβλίου αυτού δεν προσφέρει συμβουλευτικές υπηρεσίες ιατρικής φύσης, ούτε συνταγογραφεί, εμμέσως ή ευθέως, τη χρήση οποιασδήποτε τεχνικής ως θεραπευτικής για προβλήματα υγείας ιατρικά, ψυχολογικά ή άλλα, χωρίς τη συνταγή γιατρού. Πρόθεση της συγγραφέα είναι να προσφέρει αποκλειστικά πληροφορίες γενικής φύσης, προκειμένου να σας βοηθήσει στην αναζήτηση συναισθηματικής και πνευματικής ευεξίας. Σε περίπτωση που χρησιμοποιήσετε οποιαδήποτε πληροφορία που εμπεριέχεται στο βιβλίο αυτό, η συγγραφέας και ο εκδότης ουδεμία ευθύνη φέρουν για τις πράξεις σας.

Copyright © Julie Cohen 2017

Τίτλος πρωτότυπης έκδοσης: Together, εκδ. Orion Books

Μετάφραση: Τέσου Μπάιλα

Διόρθωση: Ελένη Χονδρονάσιου

Επιμέλεια κειμένου: Χριστίνα Ζαχαρίου

Εξώφυλλο: Νάσος Βάγιας

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Στίνης

Επιμέλεια έκδοσης: Βίκυ Κάουλα

© 2019 εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

Δ/ση αλληλογραφίας Αγίου Νικολάου 8, Μαρούσι 15122

τηλ-fax: 210 8021333

<http://www.iviskospublications.gr>

e-mail: info@iviskospublications.gr

ISBN: 978-618-5093-89-1

Τζούλι Κοέν

Μαζί για πάντα

εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

*Στην Τερέζα
και
στη Χάριετ*

«Είναι, εν συντομία, η μουσική που δεν τονίζει ούτε τέλος ούτε αρχή, η μουσική δίχως πραγματική κορύφωση ή αληθινή ανάλυση, η μουσική, η οποία, όπως οι εραστές του Μποντλέρ, “ακουμπά απαλά στις φτερούγες του ανεξέλεγκτου ανέμου”».

Γκλεν Γκουλντ στις *«Παραλλαγές Γκόλντμπεργκ»*
του Μπαχ, 1956.

.....
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
.....

2016

Κεφάλαιο 1

Σεπτέμβριος 2016

Κλάιντ Μπέι, Μείν

Ο Ρόμπι ξύπνησε, ενώ έξω ήταν ακόμη σκοτεινά. Είχαν αποκοιμηθεί με τα παράθυρα ανοιχτά και άκουγε τα κύματα να σκάνε πάνω στους βράχους. Ήταν ένας τόσο σταθερά επαναλαμβανόμενος ήχος, ώστε σπάνια τον πρόσεχε πια, όμως εκείνο το πρωί τον άκουγε· όπως επίσης και την ανάσα της Έμιλι. Έμεινε εκεί, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του για λίγο, ακούγοντας την ανάσα της και τα κύματα, και τα δύο σταθερά και οικεία, σαν να μπορούσαν να συνεχίσουν να ακούγονται για πάντα.

Το πρόσωπο της Έμιλι ήταν στραμμένο αλλού, αλλά το σώμα της άγγιζε το δικό του, η πλάτη της είχε κουρνιαώσει στην καμπύλη της λεκάνης του, ο αστράγαλός της είχε τυλιχτεί γύρω από τον δικό του, έτσι ώστε τα δάχτυλα του ποδιού της άγγιζαν το πέλμα του. Τα περισσότερα πρωινά εκείνος έστριβε στο πλάι και έβαζε το χέρι του γύρω από τη μέση της, ενώ εκείνη, κοιμισμένη, κούρνιαζε πάνω του και έμεναν έτσι για λίγο· αρκετά ωστόσο, ώστε

όταν εκείνος σηκωνόταν αφήνοντάς τη να κοιμάται στο κρεβάτι τους και καταπιανόταν με την πρωινή του ρουτίνα, να συνεχίσει να νιώθει τη ζεστασιά του κορμιού της κολλημένου στο δικό του, ανακαλώντας στη μνήμη του το άρωμα των μαλλιών της.

Αν τα πράγματα παρέμεναν όπως ήταν, αν συνέχιζαν τη ζωή τους όπως συνήθιζαν, ήξερε πως αυτό θα ήταν το μόνο πράγμα που δεν θα άλλαζε ποτέ. Όχι ο ρυθμός του ύπνου τους ή το σχήμα της επαφής τους. Είχαν κοιμηθεί μαζί στο ίδιο κρεβάτι κατ' αυτόν τον τρόπο την πρώτη τους νύχτα μαζί, πενήντα τέσσερα χρόνια πριν, και έκτοτε κάθε νύχτα που δεν κοιμόνταν στο ίδιο κρεβάτι ήταν για εκείνον μια χαμένη νύχτα.

Ο Ρόμπι ήξερε ότι το σώμα του θα θυμόταν το σώμα της Έμιλι, ακόμα κι αν επέτρεπε στον εαυτό του να ζήσει αρκετά, ώστε το μυαλό του να την ξεχάσει. Θα ήταν αρκετό να ζήσει μόνο γι' αυτές τις στιγμές της επαφής. Για τον ίδιο, θα ήταν αρκετό. Αλλά έπρεπε να σκεφτεί την Έμιλι. Από την ημέρα που την είχε γνωρίσει, πάνω από πενήντα χρόνια πριν, ό,τι είχε κάνει ήταν για την Έμιλι κι αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που έπρεπε να κάνει για εκείνη. Τώρα, που ακόμη μπορούσε.

Απομακρύνθηκε από το πλευρό της χωρίς να την ενοχλήσει. Ανασηκώθηκε στη δική του πλευρά του κρεβατιού. Ήταν ογδόντα χρόνων και –εκτός από μια σουβλιά από την παλιά πληγή στον μηρό του τις βροχερές μέρες– ήταν σε πολύ καλή φυσική κατάσταση. Λίγο-πολύ αναγνώριζε ακόμη τον εαυτό του στον καθρέφτη, αν και τα μαλλιά του είχαν σχεδόν ολότελα γκριζάρει και είχε το τραχύ, χωρίς ηλικία δέρμα ενός ανθρώπου που είχε πε-

ράσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του σε εξωτερικούς χώρους. Το σώμα του είχε πιθανότατα ακόμη δέκα με δεκαπέντε χρόνια ζωής. Διατηρημένο στο αλάτι: έτσι λένε για τους γερο-ναυτικούς.

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, ντύθηκε στο μισοσκόταδο, όπως έκανε σχεδόν κάθε πρωί, εκτός από κάποιες Κυριακές. Κατέβηκε τη σκάλα, σέρνοντας το χέρι του πάνω στην κουπαστή, την οποία είχε ο ίδιος σκαλίζει πάνω σ' ένα κλαρί βελανιδιάς. Είχε χρειαστεί να αφαιρέσει το πλαίσιο της μπροστινής πόρτας για να βάλει την κουπαστή μέσα στο σπίτι. Παλιά, το 1986, όταν ο Άνταμ ήταν δέκα χρονών.

Δοκίμαζε τον εαυτό του σε ημερομηνίες όπως αυτή τώρα, επαναλαμβάνοντας τα γεγονότα, ελπίζοντας να του εντυπωθούν. *Ο Άνταμ παντρεύτηκε τη Σέλι το 2003. Μετακομίσαμε στο Κλάιντ Μπέι το 1977. Γνώρισα την Έμιλι το 1962. Γεννήθηκα το 1936, κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Ύφεσης¹. Βγήκα στη σύνταξη το 19... Όχι, ήμουν εβδομήντα χρονών, ή μήπως... πού βρισκόμαστε τώρα;*

Ο Ρόμπι κοίταξε ψηλά. Βρισκόταν στην κουζίνα, όπου είχε φτιάξει τα ντουλάπια με τα ίδια του τα χέρια. Γέμιζε την κανάτα για να φτιάξει καφέ. Κάθε πρωί έκανε το ίδιο, ενώ η Έμιλι κοιμό-

¹ Πρόκειται για την παγκόσμια οικονομική ύφεση του 1929, τη μεγαλύτερη οικονομική ύφεση της σύγχρονης ιστορίας, η οποία χρησιμοποιείται στον 21ο αιώνα ως παράδειγμα για το πόσο οδυνηρή μπορεί να είναι μια οικονομική καταστροφή. Η «Μεγάλη Ύφεση», όπως χαρακτηρίστηκε στις ΗΠΑ, προκλήθηκε μετά από το χρηματιστηριακό κραχ, που ξεκίνησε στις 24 Οκτωβρίου του 1929 (Σ.τ.Μ.).

ταν επάνω, και σύντομα ο Άνταμ θα κατέβαινε, με χασμουρητά, για να ετοιμάσει την τσάντα του πριν πάει στο σχολείο.

Ένα σκυλί σκούνησε το πόδι του. «Μια στιγμή, Μπέλα» είπε ήρεμα, αλλά κοίταζε κάτω και δεν ήταν η Μπέλα. Αυτό το σκυλί είχε μια λευκή κηλίδα στο στήθος του και δεν ήταν η Μπέλα, επειδή η Μπέλα ήταν κατάμαυρη· ήταν... ήταν ο γιος της Μπέλα, ήταν...

Ένα άλλο σκυλί χασμουρήθηκε ηχηρά και σηκώθηκε με δυσκολία από το σκυλοκρέβατο στη γωνιά της κουζίνας· ένα μαύρο σκυλί με γκριζα μουσούδα και μια λευκή κηλίδα στο στήθος του. Η ματιά του Ρόμπι πέρασε από το γέρικο σκυλί προς το νεαρό και το δεύτερο έσπρωξε το χέρι του και κούνησε την ουρά του και... ήταν ο Ρόκο. Το θυμήθηκε σαν αναλαμπή. Ήταν ο Ρόκο και το γέρικο ήταν ο πατέρας του, ο Τάιμπολτ και η Μπέλα ήταν η μητέρα του Τάιμπολτ και ήταν νεκρή εδώ και δεκατρία χρόνια.

Το χέρι του Ρόμπι έτρεμε όταν άνοιξε την πόρτα για να βγουν έξω τα σκυλιά.

Ήταν σαν την ομίχλη που εισβάλλει σιωπηλά και από το πουθενά και σε βυθίζει σε κάτι τόσο συμπαγές, ώστε δεν μπορείς να δεις τίποτα, ούτε καν τα δικά σου πανιά. Σε μια τέτοια ομίχλη μπορείς να πλοηγηθείς μόνο με χρήση οργάνων, όχι απ' ό,τι βλέπεις· όμως με τέτοια ομίχλη κανένα όργανο δεν δουλεύει. Βρίσκεσαι σε νερά που γνωρίζεις σαν το πίσω μέρος της παλάμης σου, αλλά δεν μπορείς να πεις πού βρίσκεσαι. Μπορεί να χτυπήσεις πάνω σε έναν βράχο, τον οποίο είχες αποφύγει εκατομμύρια φορές πριν· έναν βράχο που τον ήξερες σαν έναν παλιό φίλο. Ή

μπορεί να κατευθυνθεί προς μία εντελώς λάθος κατεύθυνση και να μην βρεις ποτέ τον δρόμο της επιστροφής.

Δεν ολοκλήρωσε την παρασκευή του καφέ. Βρήκε ένα κομμάτι χαρτί κι ένα στυλό και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας και έγραψε στην Έμιλι το γράμμα που για μέρες συνέτασσε στο μυαλό του. Το έγραψε γρήγορα, προτού η ομίχλη επιστρέψει και τον σταματήσει. Τα λόγια του δεν είχαν ακριβώς την ευφράδεια που θα ήθελε να είχαν. Υπήρχαν τόσα πολλά που έμειναν ανείπωτα. Όμως, προς υπεράσπισή του, πάντα έλεγε στην Έμιλι ότι δεν ήταν ποιητής.

«Σ' αγαπώ» έγραψε. «Είσαι η αρχή και το τέλος μου, Έμιλι, και κάθε μέρα ενδιάμεσα».

Και, πράγματι, το εννοούσε. Αυτό τα συνόψιζε όλα.

Δίπλωσε το γράμμα προσεκτικά και έγραψε «Έμιλι» απ' έξω. Κρατώντας το με φροντίδα, βγήκε από την πόρτα της κουζίνας στην αυλή, όπου τα σκυλιά τον χαιρέτησαν κουνώντας την ουρά τους και γλείφοντας.

Ήταν το γκρίζο φως πριν την αυγή. Ο Τάιμπολτ και ο Ρόκο τον ακολούθησαν, καθώς περπατούσε γύρω από το σπίτι που είχε χτίσει για την Έμιλι και τον εαυτό του. Έλεγε τα παράθυρα, τα σκαλιά της εισόδου, τις πόρτες, τα κεραμίδια· έστρεψε το βλέμμα του ψηλά στη στέγη με τα τρία αετώματα και την καπνοδόχο. Είχε περάσει το καλοκαίρι κάνοντας επισκευές· προγραμματίζοντας αυτήν την ημέρα.

Δεν χρειαζόταν να γίνει τίποτε άλλο. Όλα ήταν στην εντέλεια· η Έμιλι θα περνούσε μια χαρά τον χειμώνα, όταν θα έφθανε. Στη

συνέχεια θα τη βοηθούσε ο Άνταμ. Ίσως ο Γουίλιαμ να επέστρεφε και να τη βοηθούσε κι αυτός.

Μια αγριοτριανταφυλλιά σκαρφάλωνε πάνω στα κέδρινα κεραμίδια στο πλάι του σπιτιού. Τον περασμένο μήνα ο θάμνος είχε γεμίσει μπουμπούκια· τώρα είχαν απομείνει μόνο ελάχιστα για ν' αντικρίσουν το τέλος του καλοκαιριού. Αποφεύγοντας τα αγκάθια, ο Ρόμπι έκοψε ένα τριαντάφυλλο. Ήταν φωτεινό ροζ με κίτρινο πυρήνα. Τα πέταλα ήταν τρυφερά και άψογα.

Σφύριξε στα σκυλιά κι εκείνα μπήκαν μαζί του μέσα στο σπίτι. Έριξε λίγο φαγητό στα πιάτα τους και άλλαξε το νερό στα δοχεία τους. Τα χάιδεψε στο κεφάλι και τα έξυσε πίσω από τ' αυτιά.

Ύστερα ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά τους, κρατώντας το γράμμα και το τριαντάφυλλο.

Εκείνη κοιμόταν ακόμη. Δεν είχε αλλάξει θέση. Την κοίταξε. Τα μαλλιά της είχαν ανταύγειες από ασήμι και ηλιαχτίδες, το δέρμα της ήταν απαλό. Ήταν το κορίτσι που είχε γνωρίσει το 1962· το κορίτσι που ένιωσε ότι περίμενε όλη του τη ζωή μέχρι να τη συναντήσει. Σκέφτηκε να την ξυπνήσει για να δει ξανά τα μάτια της. Είχαν το ίδιο χρώμα που είχε η θάλασσα, όταν την είχε πρωτοδεί το 1952· μια απόχρωση του μπλε, που μέχρι τότε δεν είχε καταφέρει ποτέ ούτε καν να φανταστεί.

Αν την ξυπνούσε όμως για να δει τα μάτια της για τελευταία φορά, δεν θα ήταν η τελευταία φορά, διότι εκείνη δεν θα τον άφηνε ποτέ να φύγει.

Και αν το ανέβαλλε ξανά και ξανά, θα ερχόταν μια μέρα που η ομίχλη θα τον περικύκλωνε. Ερχόταν απροειδοποίητα, αλλά

μονομιάς. Τη μια στιγμή μπορούσες να δεις καθαρά και την επόμενη ήσουν τυφλός. Κι ακόμη χειρότερα· δεν μπορούσες καν να θυμηθείς πώς ήταν να βλέπεις.

Τοποθέτησε το γράμμα στο κομοδίνο της, δίπλα στο ποτήρι με το νερό της. Θα ήταν το πρώτο πράγμα που θα έβλεπε όταν ξυπνούσε. Έβαλε το αγριοτριαντάφυλλο από πάνω του. Ύστερα έσκυψε και τη φίλησε απαλά στο μάγουλό της. Πήρε μια βαθιά ανάσα και τα πνευμόνια του γέμισαν με το άρωμά της.

«Ποτέ δεν θα μπορούσα να σε ξεχάσω» της ψιθύρισε, πιο σιγά από τον ήχο του ωκεανού που ερχόταν απ' έξω. Ίσιωσε το σώμα του και την άφησε εκεί να κοιμάται. Είχε σκεφτεί ότι θα ήταν δύσκολο, αλλά είχε υπάρξει μια πιο δύσκολη φορά, κάποτε, στο να φύγει μακριά της. Εκείνη η πρώτη φορά που είχαν πει αντίο.

Αυτή η φορά ήταν πιο εύκολη από τότε. Τώρα είχαν τόσο πολλά καλά χρόνια πίσω τους. Όλα τα χρόνια που είχαν περάσει μαζί ήταν καλά. Άξιζε και η παραμικρή στιγμή τους.

Ο Ρόμπι πέρασε από την μπροστινή πόρτα, ώστε να μην χρειαστεί να δει ξανά τα σκυλιά. Κατέβηκε τα σκαλιά της εισόδου και συνέχισε στο κατηφορικό μονοπάτι προς το τέλος της αυλής τους. Πέρα από τον δρόμο και κατά μήκος του μικρού μονοπατιού που είχε ανοίξει ανάμεσα στους θάμνους, τα κλαδιά έσκιζαν το παντελόνι του, μέχρι που στάθηκε στα βράχια της ακτής. Γκρίζος γρανίτης του Μείν, σκουρόχρωμος έως μαύρος, και όταν τον κοίταζες από κοντά έβλεπες μικρές, λαμπερές μαρμαρυγές σαν διαμαντάκια.

Έβγαλε τα παπούτσια και τις κάλτσες του και τα άφησε πάνω

σε έναν ψηλό βράχο, ανέγγιχτο από τα σταγονίδια του νερού. Άφησε το πουκάμισό του και το παντελόνι του τυλιγμένα δίπλα τους. Ύστερα, ξυπόλυτος, πάτησε πάνω στον πιο μακρινό βράχο, που ήταν βρεγμένος από τα κύματα και γλιστρούσε από τα φύκια.

Πίστευε ότι θα είχε ομίχλη σήμερα, αλλά έκανε λάθος. Όλα ήταν πεντακάθαρα μπροστά του και ο ήλιος άρχισε να ανατέλλει. Ήταν χρυσός και ρόδινος, όχι πολύ διαφορετικός από τα χρώματα εκείνου του άγριου τριαντάφυλλου που είχε αφήσει δίπλα στην Έμιλι. Θα ήταν μια ωραία ημέρα, το είδος της ημέρας που μπορείς να διακρίνεις το νησί Μόνεγκαν στον ορίζοντα. Οι αστακοπαγίδες σείονταν μέσα στο νερό, μπλε, άσπρες και κόκκινες. Ήξερε σε ποιους ανήκαν όλες τους και ήξερε τι ώρα θα κατέφθάναν στις βάρκες τους για να τις ανασύρουν. Πάντως, όχι για λίγη ώρα ακόμα.

Είχε αρκετό χρόνο στη διάθεσή του.

Ο Ρόμπι πήδηξε στο νερό. Το σώμα του ίσα που τάραξε τα κύματα.

Ήταν πάντα δεινός κολυμβητής. Ήταν εύκολο γι' αυτόν. Η Έμιλι τού έλεγε πως ήταν μισός ψάρι. Κλοτσούσε διασχίζοντας τα κύματα. Αν και ζεσταινόταν όλο το καλοκαίρι, το νερό ήταν αρκετά κρύο ώστε να σου κόψει την ανάσα, αλλά αν συνέχιζες να κινείσαι, θα ήσουν εντάξει για λίγο, τουλάχιστον μέχρι να σε παρασύρει το ρεύμα. Συντρίμια μιας βάρκας που είχε ναυαγήσει στο Μάρσαλ Πόιντ, σε απόσταση περίπου πεντακοσίων μέτρων βορειότερα από το σημείο στο οποίο βρισκόταν, έπλεαν σε όλη τη διαδρομή μέχρι το νησί Νέα Γη.

Κολυπούσε με τα μάτια καρφωμένα στον ορίζοντα. Του πήρε πολύ μέχρι να κουραστεί. Αρκετά για να δει την κορυφή της καμπύλης του ήλιου που ανάτελλε από το νερό μπροστά του, ένα λαμπερό φως που έλαμπε σαν φωτεινός δρόμος πάνω στο νερό μέχρι εκείνον. Θα έστελνε τις λαμπερές του αχτίδες μέσα από το παράθυρο στο δωμάτιο όπου κοιμόταν η Έμιλι και θα άγγιζε το μάγουλό της και τα μαλλιά της.

Ο Ρόμπι συνέχισε να κολυμπάει έως ότου δεν μπορούσε πια, και τότε άφησε το νερό να τον μεταφέρει σε κάτι μεγαλύτερο απ' αυτόν, πιο απέραντο από τη μνήμη.